

RENDAHGYÓ BESZÁMOLÓ

/Akár egy gimnazista.../

Azt hiszem, beszámolómban, úti jegyzetekben, tapasztalatok summázásában és egyéb hasznos dolgokban manapság bőven van részünk. Tehát ismerjük a műfajt. Ezért leszek rendhagyó. Hisz cikkembe, témáját tekintve - egy hónap tanítási gyakorlat vidéken - minden belefér: Ismerd meg hazádat! mozgalom keretében "egy kis séta A városban... aztán A gimnázium... A gyerekek... A nevelők... A tapasztalatok... stb.

Nem lenne ez egy kicsit sok?

Az ismert közmondások megadják a választ, én pedig igyekszem keveset "fogni" vagy "akarni". /Kinek-kinek amelyik jobban megfelel./

A régi iskolámba mentem. Izgalmas érzés volt ugyanott a katedrán állni, ahol egykor én is diák voltam.

Érdekes. Itt, Szegeden a Gyakorlóban soha nem jutott eszembe, hogy keresgéljek a gyerekek között: Vajon melyikhez lehettem hasonló annak idején? Ott igen. Kutattam a tekintetükben, a mozdulataikban, hangjuk színében, válaszaikban régi önmagam. És szentöl-szembe az osztállyal saját kíváncsi tekintetem éreztem magamon. Jó volt. Az a kajánkodó félmagam, aki látatlanul is ott lapult a gyerekek között, megőrizte bennem a diákot.

Mit beszélek? megőrizte?! Diákabb diák lettem, mint valaha.

Hisz félénk, csendes gyerek voltam. És most, mint aki egy kedves csíny boldog áldozata lett, helyet cserélve magyar tanárommal, kinn álltam az osztály előtt, és mindenki engem figyelt. Én nyitottam, és csuktam az ajkakat, én fordítottam jobbra-balra a tekinteteket, az én nevetésem hangzott vissza.

És borzongatóan szép csoda volt a helyemen tanáromat látni, titkon oda-odalessni, vajon tetszik-e neki, amit csinálok. Aztán emberközelbe kerülni vele! Micsoda izgalom volt beszélni, azaz dadogni neki!

Gimnazista koromban teljes erőmből csodáltam. Ő volt a "legek legje". Csak átszellemülten tudtam róla beszélni, és azt hiszem, azonosíthattam vele az irodalmat.

Később, hogy "megnöttem", és hangoztatni kezdtem felnőtt voltom, sokszor gondoltam félve arra: Mi lesz, ha szétfoszlik egyszer a varázslat, amivel körülbástyáztam?

Most, hogy újra találkoztunk, szégyelltem kételkedésem. Nyúlszívű törpe voltam mellette. Tudatlanabb, mint gimnazista koromban.

Jól esett a fricska. Nem csalódtam, és ez jó volt. Bár bevallom, nagyon kellemetlen volt egy hónapig ostobának érezni magam.